

χικῆς καὶ ἀναχρονιστικῆς ἰδιοκτησιακῆς σχέσεως, ἰδίως στὴν ὀρεινὴ Ἑλλάδα, ποὺ βαρύνουν τόσο τὴν οἰκονομικὴν ζωὴ τῶν χωρικῶν καὶ συντελοῦν στὴν ἐξαθλίωσίν τους. Ὅπως εἶναι γνωστὸ, κανένας ἀπὸ τοὺς μεταρρυθμιστικοὺς ἀγροτικοὺς νόμους ποὺ ἴσχυσαν μέχρι σήμερα, δὲν ἐθίξε τὸ καθεστὼς τῆς δασικῆς ἰδιοκτησίας. Οἱ νόμοι γιὰ τὶς ἀπαλλοτριώσεις τῶν τσιφυλικιῶν ἐξαίρουσαν ὅλα τὰ ὀρεινὰ δασοκτήματα.

3. Ὁ ἀντιπροοδευτικὸς καὶ ἀντιλαϊκὸς χαρακτήρας τῆς μέχρι σήμερα Δασικῆς πολιτικῆς.— Ἡ σημερινὴ Δασικὴ Νομοθεσία καὶ Δασικὴ Ὑπηρεσία

—Τὰ δημόσια δάση. Τὸ Κράτος ὡς δασοκτήμονας καὶ ἡ μέχρι σήμερα δασικὴ πολιτικὴ του

Τὸ Κράτος εἶναι ὁ μεγαλύτερος δασοκτήμονας στὴ Χώρα μας, ἀπὸ τὰ 63,5 οἰο ἀπὸ τὰ δάση εἶναι δημόσια. Σὰν δασοκτήμονας τὸ Κράτος εἶχε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχει φεουδαρχικὴ στάση καὶ νοοτροπία ἀπέναντι τοῦ δάσους καὶ τῶν πληθυσμῶν, ποὺ ζοῦνε μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὰ δάση.

Γι' αὐτὸ καὶ μέχρι σήμερα ἄσκησε ἀντιπροοδευτικὴ, ἀντιλαϊκὴ καὶ αὐτόχρημα ἀντιλαϊκὴ δασικὴ πολιτικὴ. Ἡ δασικὴ πολιτικὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους διαμορφώθηκε μὲ τὸ πνεῦμα καὶ τὶς κατευθύνσεις μιᾶς δασικῆς νομοθεσίας, ποὺ τὶς βάσεις τῆς τὶς ἐβάζαν οἱ Βασιλεῖς πρὶν ἀπὸ 125 χρόνια. Καὶ ἡ δασικὴ αὐτὴ πολιτικὴ ἀσκήθηκε μὲ φεουδαρχικὴ ἀντίληψη ἰδιωτῆ δασοκτήμονα καὶ μὲ ἀστυνομικὴ νοοτροπία γιὰ τὴν προστασία τοῦ δάσους.

Ἡ σημερινὴ δασικὴ νομοθεσία, γράφει ὁ δασολόγος Α. Παντέκης, εἶναι παρ' ὅλες τὶς μικροτροποποιήσεις ποὺ ἔγιναν, σωστὸ ἀντίγραφο τῆς πρώτης Βασιλικῆς νομοθεσίας. Ὅλες οἱ προσπάθειες ἀναμόρφωσης φέρουν τὴ σφραγίδα τῆς ἀστυνομικῆς ἐπιβολῆς ἀπαγορεύσεων, χωρὶς νὰ παίρνεται ὑπὸ ὄψιν ὁ ἐμφύχος συντελεστής τοῦ δάσους, ὁ περιόριστος πληθυσμός. Νέα Ἀγροτικὴ Ἐπιθεώρησης, τ. 10(1957).

Τὸ Κράτος ἐπίσης σὰν δασοκτήμονας πολιτεύθηκε κατὰ τὸ χειρότερο τρόπο ἀπέναντι τῶν χωρικῶν. Ὅχι μόνον δὲν ἐφραξέ δρόμους γιὰ νὰ ἀξιοποιήσῃ τὸ δασικὸ πλούτο πρὶν καταστραφεῖ, ὅχι μόνον δὲν ὥργανωσε καὶ δὲν ἀνάπτυξε τὴ δασικὴ οἰκονομία σὲ προσδοκώμενο κλάδο τῆς λαϊκῆς οἰκονομίας, ὅχι μόνον δὲν καθωδήγησε καὶ δὲ

βοήθησε τοὺς ὀρεινοὺς χωρικοὺς σὲ σκοπιμότερη ἐκμετάλλευσιν τῆς γῆς, ἀλλὰ ἀντίθετα, γιὰ νὰ προστατέψῃ ὀφθελὸν τὰ δάση κήρυξε ἄγριο πόλεμον ἐναντίον τῶν χωρικῶν ποὺ σπρώχνονταν σὲ καταστροφικὴ δράση κατὰ τῶν δασῶν ἀπὸ τὴν πίεσιν τῆς ἀδριτικῆς ἀνάγκης, συντροφευμένης ἀπὸ τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν ἀδυναμία τους νὰ προβλέψουν τὶς ἀπώτερες συνέπειες τῆς καταστροφῆς τῶν δασῶν. «Εὐθὺς λοιπὸν—ἐγραφε ὁ Στ. Γρανίτσας τὸ 1912—ὡς ὁ ὀρεινὸς εὐρέθη ὑπὸ τὴν πείναν ἢ μᾶλλον κατέστη πεινοπαθὴς, ἔχασε πλέον τὰ λογικά του. Ἦρπασε τσεκούρι καὶ τσαπί καὶ ὤρμησε πρὸς τοὺς λόγγους καὶ τὰ πλάγια, καίων, σκάπτων, κόπταν δένδρα κατὰ χιλιάδας διὰ νὰ ἀνοίξῃ νέα χωράφια» Ἐφ.μ. Ἀκρόπολις 19.6.1912).

Ἡ δασικὴ ὑπηρεσία σὰν φορέας καὶ ἐκτελεστής μιᾶς τέτοιας ἀντιπροοδευτικῆς, ἀντιοικονομικῆς καὶ ἀντιλαϊκῆς δασικῆς πολιτικῆς, ὑποχρεωμένη νὰ ἐφαρμόζῃ μιὰ ἀντιπροοδευτικὴ καὶ ἀναχρονιστικὴ δασικὴ νομοθεσία, διαμορφώθηκε σὲ φοροτεχνικὸ ὄργανον καὶ σὲ κρατικὴ ὀργάνωση γραφειοκρατικοῦ καὶ ἀστυνομικοῦ χαρακτήρα, ποὺ βρίσκεται σὲ μόνιμη ἀντίθεση καὶ ἀντιδικία μὲ τὸν λαϊκὸ παράγοντα γιὰ τὴ «σωτηρία τῶν δασῶν».

Ἀς μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ σημειώσουμε ἐδῶ πὼς δὲν ἔχομε ὑπόψει περιπτώσιν δασικῆς ὑπηρεσίας—Δασαρχείου ποὺ νὰ ἔχει κάμει ἐμπειροστατωμένη καὶ πλήρη μελέτη τῶν δασῶν τῆς περιφέρειας του καὶ νὰ ἔχει ἐπεξεργαστεῖ καὶ δημοσιεύσει μελετημένον καὶ ὁλοκληρωμένον σχέδιον δασικῆς ἀνάπτυξης καὶ δημιουργίας συγχρονισμένης καὶ ἐπιστημονικῆς ὀργανωμένης δασικῆς οἰκονομίας στὴν περιφέρειαν τῆς δικαιοδοσίας του.

Οἱ δασικαὶ ἀστυνομικαὶ διατάξεις καὶ ἀπαγορεύσεις θεσπίζονται κατὰ τρόπο γραφειοκρατικὸ καὶ μηχανικὸ, ἐρήμην τοῦ λαοῦ καὶ πάντοτε ἐναντίον τοῦ λαοῦ, χωρὶς νὰ λαμβάνεται ὑπόψει ἡ κοινωνικὴ καὶ οἰκονομικὴ πραγματικότητα, χωρὶς νὰ λογαριάζονται οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν μέσα σ' αὐτὴ τὴν πραγματικότητα καὶ ποὺ ἔχουν μακροχρόνιες συνήθειες καὶ ὀρισμένες ἀνάγκες γιὰ νὰ ζήσουν. Τὸ 1937 μὲ τὸ νόμον, ποὺ ἀπαγόρευσε τὴν αἰγοβοσκίαν τῶν δάσων, τὸ Κράτος κατήργησε, χωρὶς καμμίαν προετοιμασίαν καὶ ἀποζημίωσιν, τὸ δικαίωμα ποὺ εἶχαν οἱ χωρικοὶ νὰ βόσκουν τὰ ζῶα τους στὶς δασικὰς ἐκτάσεις ἀπὸ ἀμνημονεῶν χρόνων». Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ἡ ὀρεινὴ χωρικὴ οἰκονομία νὰ ὑποστῇ τὸ πιὸ δυνατόν πληγὴν καὶ νὰ ἀφαιρεθεῖ ἀπὸ τοὺς ὀρεινοὺς πληθυσμοὺς βλακὴ καὶ ἀπότομα μιὰ πηγὴ εἰσοδήματος, χωρὶς νὰ ἀντικατασταθεῖ μὲ τίποτα. Καὶ ὅμως εἰδικὸι μὲ μεγάλαν πείραν